

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **D. T. N.**, zast. Mgr. Petrem Volšíkem, advokátem, se sídlem v Praze 8, Sokolovská 161, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě, ze dne 14. 3. 2005, č. j. 59 Az 144/2004 – 24,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádnému z účastníků **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností napadá shora označený rozsudek Krajského soudu v Ostravě, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného správního orgánu ze dne 20. 7. 2004, č. j. OAM-2337/VL-10-05-2004. Tímto rozhodnutím byla žádost stěžovatele o udělení azylu zamítnuta jako zjevně nedůvodná dle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu).

Stěžovatel současně s kasační stížností požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Proti označenému rozhodnutí žalovaného správního orgánu podal stěžovatel žalobu, ve které zejména uvedl, že žalovaný správní orgán se nezabýval poměry ve vlasti stěžovatele,

a neshromáždil podklady pro rozhodnutí; stěžovatel má odůvodněný strach z vážné újmy hrozící mu z důvodu sociálního původu. Dovožoval neúplně zjištěný skutkový stav, nesprávnou právní aplikaci a požadoval, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

V napadeném rozsudku dospěl Krajský soud v Ostravě obdobně jako správní orgán k závěru, že stěžovatel v řízení o azylu netvrdil důvody upravené § 12 zákona o azylu, tj. netvrdil, že by v zemi původu byl pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod, nebo měl odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů. Uváděl, že z vlasti odešel za prací, žalovaný správní orgán tak postupoval v souladu se zákonem pokud žádost stěžovatele o udělení azylu zamítl jako zjevně nedůvodnou. Z těchto důvodů dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) zamítl.

Proti označenému rozsudku podal stěžovatel kasační stížnost. Kasační stížností uplatňuje důvod vymezený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., jehož naplnění shledává v tom, že nebyl úplně zjištěn skutkový stav. Konkrétně uvádí, že v minulosti byl členem komunistické strany a důvodně se obává, že v případě návratu do Vietnamu by z důvodu opuštění vlasti, či strany, mohl mít potíže. Žalovaný správní orgán i krajský soud tato tvrzení považovaly za nevěrohodná. Stěžovatel dále uvádí, že v jeho případě byly zdůrazněny toliko ekonomické důvody, ty je však podle názoru stěžovatele třeba vidět v kontextu politické persekuce.

Na základě výše uvedených skutečností pak stěžovatel požaduje, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek, napadené rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě bylo zrušeno a vráceno k dalšímu řízení.

Žalovaný podal ke kasační stížnosti vyjádření, ve kterém zejména uvedl, že jak rozhodnutí správního orgánu, tak i rozsudek soudu, byly vydány v souladu s právními předpisy; odkázal na správní spis. Závěrem uvedl, že návrh na přiznání odkladného účinku nepodporuje a kasační stížnost považuje za nedůvodnou.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas a jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Stěžovatel je zastoupen advokátem.

Nejvyšší správní soud dále vážil nezbytnost rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že o ní není třeba rozhodovat tam, kde je o kasační stížnosti rozhodováno přednostně a kde je žadatel chráněn před důsledky rozsudku krajského soudu režimem pobytu za účelem strpění podle § 78b odst. 1, 2 zákona o azylu (cizinec má nárok na udělení víza za účelem strpění pobytu m.j., pokud žádost doloží dokladem o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku - takové vízum opravňuje cizince k pobytu na území po dobu platnosti víza, která je 365 dnů; na žádost cizince odbor cizinecké a pohraniční policie platnost víza prodlouží, a to i opakovaně). Ze zákona platnost uvedeného víza zaniká právní mocí rozhodnutí o kasační stížnosti. Pozitivní rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek by tedy nemělo z hlediska ochrany stěžovatele žádný význam, negativní

by před rozhodnutím o kasační stížnosti bránilo řádnému soudnímu řízení. Při rozhodnutí o kasační stížnosti pak je rozhodnutí o odkladném účinku nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené rozhodnutí krajského soudu v mezích důvodů vymezených stížnostními body (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle ustanovení § 12 zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu přitom stanoví, že *žádost o udělení azylu se zamítne jako zjevně nedůvodná, pokud stěžovatel neuvádí skutečnost svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu.*

Nejvyšší správní soud zjistil z obsahu správního spisu, že stěžovatel podal dne 10. 7. 2004 žádost o udělení azylu, ve které zejména uvedl, že svoji vlast opustil proto, že jel za prací. Do roku 1997 byl členem Komunistické strany Vietnamu. Do České republiky přicestoval poprvé v roce 1997 z jediného důvodu, za prací. V únoru 1999 odejel do Vietnamu na dva měsíce, v dubnu 1999 se znovu vrátil do České republiky. V lednu 2000 odcestoval z České republiky do Bulharska, tam pracoval a v červnu 2004 přijel zpět do České republiky. Česká republika je pro stěžovatele cílovým státem, chtěl by zde pracovat. O azyl žádá proto, aby si mohl legalizovat pobyt v České republice, kam přijel za prací. Do protokolu o pohovoru k žádosti o udělení azylu na území České republiky ze dne 13. 7. 2004 stěžovatel dále uvedl, že od příjezdu z Bulharska do České republiky tady nemá žádným zákonným způsobem upraven pobyt. Ve Vietnamu pracoval v zemědělství, má tři děti, manželka byla často nemocná, takže měl problém svou rodinu uživit. Proto se rozhodl odejet z Vietnamu za prací. Před odjezdem z Vietnamu požádal o vystoupení ze strany, vystoupení mu povolili. V České republice má bratra, chtěl by s ním podnikat jako truhlář. Z protokolu dále vyplynulo, že v zemi původu žádné jiné než uváděné, tedy ekonomické, problémy neměl. Na otázku, zda se něčeho obává ve své vlasti uvedl, že se ničeho neobává.

Z takto zjištěného skutkového stavu, a to v rozhodující míře přímo od stěžovatele, vycházel správní orgán, jakož i krajský soud a jejich závěr o tom, že stěžovatel neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu, resp. svědčící o tom, že stěžovatel naplňuje podmínky ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) tak plně vychází z relevantních skutkových okolností.

Z výše uvedeného vyplývá i pro Nejvyšší správní soud závěr, že stěžovatel žádá o udělení azylu toliko z ekonomických důvodů, tedy důvodů, které nejsou vymezeny zákonem o azylu a pro které nelze udělit azyl. Nejvyšší správní soud přitom dospěl k závěru, že v odůvodnění rozhodnutí žalovaného správního orgánu jsou správně posouzeny rozhodující právní i faktické skutečnosti, z nichž žalovaný vycházel. Nejvyšší správní soud

se přitom plně ztotožňuje s právním posouzením věci žalovaným a potažmo i krajským soudem, neboť ani podle jeho názoru stěžovatel netvrdil, že je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo že má odůvodněný strach z pronásledování z důvodů rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve smyslu § 12 zákona o azylu. Nejvyšší správní soud tak nemohl přisvědčit uváděným námitkám stran nezjištění úplného skutkového stavu. Nejvyšší správní soud jen doplňuje, že tvrzení stěžovatele o tom, že v minulosti byl členem komunistické strany a obává se tedy, že v případě návratu do Vietnamu by z důvodu opuštění vlasti, resp. strany mohl mít potíže nelze přisvědčit. Stěžovatel do návrhu a stejně tak do protokolu takové skutečnosti neuváděl, ostatně takové skutečnosti nevyplývají ani z dokumentů popisujících situaci ve Vietnamu. Stejně tak nelze odhlédnout od skutečnosti, že stěžovatel v azylovém řízení uvedl, že v případě návratu do vlasti se ničeho neobává, toliko se nechce vrátit. Stejně tak nevyplývá ze stěžovatelem tvrzených skutečností ani politická persekuce. Nejvyšší správní soud tak stěžovateli nepřisvědčil, přičemž se zcela ztotožňuje se závěry žalovaného správního orgánu, resp. krajského soudu, na které i odkazuje.

Pro podporu svých tvrzení odkazuje Nejvyšší správní soud i na svou konstantní judikaturu, např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 27/2003 – 48), ve kterém bylo uvedeno, že *neuvádí-li žadatel o azyl skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., jde o žádost zjevně nedůvodnou, kterou lze zamítnout podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu při dodržení lhůty uvedené v § 16 odst. 2 tohoto zákona.*

Nejvyšší správní soud dále uvádí, že námitky stran nedostatečně zjištěného skutkového stavu nemají nejen oporu ve spisu, ale jeví se bezpředmětné i s ohledem na to, že žádost o udělení azylu byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná dle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, čemuž také svědčí konstantní judikatura. Např. z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2005, sp. zn. 4 Azs 300/2004, mj. vyplývá, že *byla-li žádost zamítnuta jako zjevně nedůvodná, nemohou před soudem obstát námitky nesprávného posouzení skutkového stavu věci vztahující se k důvodům udělení azylu.*

Lze tedy shrnout, že i Nejvyšší správní soud se se skutkovým hodnocením a následnými závěry provedenými, jak žalovaným správním orgánem, tak i soudem ztotožňuje a plně na ně odkazuje.

Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že nepřisvědčil v žádné z uváděných námitek, neb stěžovatelem označený důvody, tedy důvod vymezený v § 103 odst. 1 pod písm. b) s. ř. s. v souzené věci neshledal.

Nejvyššímu správnímu soudu tak nezbylo než uzavřít, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji jako takovou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, žalovaný, který v řízení úspěch měl, žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, proto rozhodl tak, že žádnému z účastníků se právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. března 2006

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu